

KOF

¹⁴⁵ **Bütün yüreğimle çağırdım, bana cevap ver, ya RAB;**

Senin kanunlarını tutayım.

Olgun bir iman, zayıflık ve güçsüzlüğünün farkındadır (krş. Matta 26:35); çünkü olgun iman günahı tanır; en sadık imanlıların bile hataya düşebileceğini bilir (krş. Vahiy 19:10; 22:8-9). Bu yüzden samimi iman kendisini adanmışlık için dua ile ortaya koyar.

Tanrı'nın kanunlarını korumak için gayretli olmak, bütün gücüyle Tanrı'nın düzenlemelerinin yolunda devam etmeyi istemek önemlidir. Ancak bu dua ya da bütün dualar açısından baktığımızda kişisel gayrete dayanan işler kalıcı çözümler üretmez durumdadır. Bu yüzden mezmurcudaki Tanrı ile diri bir ilişki isteği belirgindir. Tanrı'yı çağırıyor ve O'ndan cevap bekliyor...

Mezmurcunun duadaki tutumu teşvik edici olduğu kadar bir çokları için de zordur. Teşvik edicidir; evet, Tanrı'nın önünde bütün yüreğimizle durmalıyız; ihtiyaçlar ve dilekler için, övgü ve şükran ile, itiraf ve tövbe ile Tanrı'nın adının kutsallığına yaraşır bir şekilde dua etmeliyiz; dualarımız Tanrı'nın görkemi ve insanın iyiliği için bencillikten arınmış olarak Tanrı'ya sunulmalıdır.

Diğer yandan mezmurcunun duadaki tutumu bir çokları için zordur; çünkü Tanrı'ya bütün yüreği ile gelmek, hiç kimsenin bilmediği yönlerimizi de açıkça itiraf ederek yaklaşmak demektir; böyle bir yürek tutumu, hata ve günahlarımızı kabullenerek ve alçakgönüllülükle tövbe ederek Tanrı'ya yaklaşmak anlamına gelmektedir. Ancak eski Ademimiz eksik ve yanlış yaptığımız şeylerle yüzleşmek istemez; düşmüş varlığımız günahlarımızla yüzleşmek yerine bundan kaçınmaya meyillidir.

Böylece bu duayı okuduğumuzda gördüğümüz tutku, böyle bir yüreğin sadece Mesih'te olabileceği gerçeği ile bizi yüzleştirmektedir.

Böylece bizler bu duayı okuduğumuzda, Tanrı'nın her şeyden fazla yüreğimizi istediği gerçeği ile tekrar karşılaşırız. Ve duada bazen bizler öyle hissetmesek bile, esinlenmiş bu sözleri kendi yürek duamız yaptığımızda Mesih'te dua etmiş oluyoruz (Romalılar 8:26-27).

Sizi duaya motive eden şey ya da sizi duaya getiren şey nedir? İhtiyaçlarınız mı, beklentileriniz mi, umutlarınız mı, yürek tutkularınız mı, alışkanlıklarınız ya da gelenekleriniz mi...

Duaya yüreğinizi katma konusunda kendinizi hiç tarttınız mı?

Dua: Bütün yüreğimle haykırıyorum, yanıtla beni, ya RAB! Senin kurallarına uyacağım... (Yeşu 24:24, Nehemya 10:29 krş. Filipililer 2:12, I.Petrus 1:17)

¹⁴⁶ **Seni çağırdım, beni kurtar,
Ve senin tanıklıklarını tutayım.**

Kurtuluş için Tanrı'ya bakmak ve yaşamın devamı boyunca Tanrı'nın tanıklığını tutarak devam etmeyi istemek, kısa ve net bir dua olarak karşımıza çıkmaktadır.

Burada kurtulmak istenen durumun, bir zorluk mu (sıkıntı, hastalık) ya da bir düşman mı olduğunu söylemek zordur. Ancak Tanrı'nın tanıklığından bahsedip kurtuluş dileyen bir kimse, sonsuz kurtuluşun Tanrı'da olduğunu zaten biliyordur.

Bu kısa dua bütün yaşama dair her şeyi kapsamaktadır. Bütün Kutsal Yazılar Tanrı'nın tanıklığıdır; Tanrı bu yazılarda kendisi hakkında ve insan hakkında bilinmesi gereken şeyleri açıklamıştır. Böylece bizler bu duayı her gün düşündüğümüzde, önümüzdeki her yeni günde yapabileceğimiz şeyler için yeni şeyler olduğunu görürüz. Her gün Kutsal Kitap'tan bir bölüm okuduğumuzda bu duaya bakarak nasıl işleyeceğimiz konusunda çok şey söyleyebiliriz.

"Kurtuluşu için Tanrı'yı çağırmak" tam olarak ne anlama gelmektedir? Eğer canımızın sonsuz kurtuluşu için, sonsuz yaşam için düşünüyorsak, bunu zaten dünyanın çoğunluğu da istemektedir. Eğer bana veya malıma veya sevdiğim şeylere veya sahiplendiğim şeylere zarar verecek durumlar varsa bunlardan kurtulmayı istemek de anlaşılabilir bir durumdur.

Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşamda devam etme arzunuzu kesintiye uğratan şeyler hakkında hiç düşündünüz mü? Kutsal Ruh'u kederlendiren yönleriniz hakkında hiç düşündünüz mü?

Öncelikle aklınızda paklık olması için dua ettiğiniz; yüreğinizde herkes için sevgi ve affetme olması için, herkese lütfekar olmak için dua ettiğiniz oluyor mu?

"Tanrı'yı, tanıklıklarını tutmak için çağırmak," Mesih'i taklit eden bir yaşamı arzulamak değil mi? Mesihsel bir yaşamın önünde engel teşkil eden şeylerden kurtuluş için samimiyetle dua ettiğiniz oluyor mu? Kutsallığı özleyen bir kimse bunun için Tanrı'yı çağıracaktır (dua edecektir).

Böylece yaşamlarınızın, Tanrı'nın dünyaya konuştuğu mektuplar gibi, dünyaya yazılmış mektuplar gibi olması esastır. Bu şekilde yaşamlarınız birçokları için şükran vesilesi olacaktır (Romalılar 1:8, I.Selanikliler 1:8).

Tanrı'nın Sözü'ne göre, sizin kurtulmanız gereken şeylerin ne olduğunu hiç düşündünüz mü?

Ruhsal savaş şöyle bir şeydir: günahla mücadele etmek için çalışırsınız ve diğer yandan günah(lar) tarafından ayartılırsınız (Romalılar 7:14-15, 18-19).

Siz kötü şeylerden kurtulmak için dua ederken, *"bütün kötü şeylerden kurtulmayı"* istediniz mi? Yazılmış olan emirleri ve yasakları tekrar gözden geçirin (Galatyalılar 5:19-21, Efesliler 5:3-6).

Yaşamlarınızın her alanında kötü şeylerin hepsinden kurtulmayı en son ne zaman istediniz? Herkese saldırgan olan bir komşudan kurtulmak, onun kötülüğüne bulaşmamak için dua edebilirsiniz –*bu anlaşılabilir bir şeydir*. Kıskançlık, nefret, intikam, yalan, dedikodu gibi

yürekteki problemler için, hiç kimsenin bilmediği yönleriniz için dua ediyor musunuz?

Sizi aşağı çeken şeyler hakkında Müjde gerçeği ile yüzleşmelisiniz...

Dua: Sana sesleniyorum, kurtar beni, öğütlerine uyayım...

(Yuhanna 6:29 krş. II.Korintliler 3:2).

(Matta 26:41 Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür. Galatyalılar 6:1 ... ayartılmamak için kendinizi kollayın)

¹⁴⁷ **Seheri karşıladım ve yardıma çağırdım;**

Senin sözüne umut bağladım.

Tanrı'yı yardıma çağırmak ve bunu umutla yapmak, Tanrı'ya güven kadar ve Tanrı bilgisini de gerektirmektedir.

Bu Mezmur bize *Tanrı ve yasası hakkında derin düşünmek* konusunu hatırlatıyor. Kuşkusuz böyle bir derin düşünme arkasında olan şey ise Tanrı'ya duyulan özlem, Tanrı'yı tutku ile arayan bir yürektir (62:1; 63:1). Tanrı'ya umut ile bakabilecek kadar Tanrı Sözü'nü çalışmış bir kimse, *ruhsal açlığının (en derin ihtiyacının)* farkına varacak ve büyük bir açlıkla Tanrı'yı çağıracaktır (42:1-2, Matta 5:6).

Tanrı ile bu denli yakın bir ilişki isteği, kuşkusuz gündelik yaşama bir bereket getirecektir; dünya böyle bir kişinin yaşamında meyveler görecektir; ve dünya böyle bir kişinin yaşamı aracılığı ile başkalarının yaşamlarına getirilen iyilik, yardım, şifa, teselli gibi bereketleri görecektir; ve dünya böyle tanıklıklar aracılığı ile Mesih'teki doğruluk ve kutsallık yaşamına tanık olacaktır.

Mezmurcu olağan dua vakti olan sabahı (5:3) beklemiyor (bekleyemiyor). Sanki erkenden (57:8) Tanrı'yı karşılamak istiyor ya da dileklerini sıralamak için beklemek istemiyor. Burada da tekrar karşımıza mükemmel bir Mesih portresi çıkıyor (130:6 krş. Markos 1:35). Diri bir ilişki, Tanrı ile diri bir paydaşlık için böyle tutkulu bir yürek örneğini, tüm zamanlar boyunca Mesih'te görebiliriz. Böylece bu ayet bizleri günün başlangıcına Tanrı'yı koymayı öğrettiği gibi, dualarımızı Mesih benzerliğinde bir tutumla sunmak konusunda da teşvik etmektedir.

Mezmurcuyu gün doğmadan uyanmaya motive eden şey hakkında farklı fikirler öne sürebiliriz. Ancak bu kişi Tanrı'nın sözüne dayanan bir umuttan bahsettiği için, Tanrısal umudun (*günahların affı, ölümlerin bedenleriyle dirilişi, sonsuz yaşam, Tanrı'nın Krallığının tamamlanması gibi*) ne kadar teşvik dolu olduğunu düşündürüyor.

Hristiyan umudu Tanrı'nın vaatlerine dayalıdır. Tanrı'nın vaatlerine bakan bir kimse ise Tanrı'nın değişmezliğinde, vaatlerin sarsılmaz olduğunu bilir. Böyle bir kimse tüm zamanlar boyunca her şey için Tanrı'ya her zaman sığınabileceğini, O'nu çağırabileceğini bilir (Mezmur 62:8). Tanrı'nın antlaşmasına daima sadık olduğunu düşünmek (II.Timoteos 2:13) ise, gözlerimizi Mesih'in zaferine çevirmektedir. Çünkü başka türlü kendi çabalarımıza odaklandıkça, kendi yetersizliğimiz ile yüzleşmek durumunda kalacaktık. Bu durumda ne yaptığımıza ve ne kadar yapabildiğimize baktıkça esenliğimizi kaybedecektik.

Böylece bu ayet dünyanın yaralarına ve ihtiyaçlarına bakıp dua eden kimselere, aynı zamanda Mesih'teki vaatlere bakarak umutlu olmayı teşvik ediyor.

Derin düşünme ve dua zamanlarında Tanrı'nın vaatlerine bakarak umut ve tesellide yenilenmeyi arayın... Bunu kendiniz için en son ne zaman yaptınız?

Dua: Gün doğmadan kalkıp yardım dilerim, senin sözüne umut bağladım...
(I.Samuel 15:29, İbraniler 6:17-19)

¹⁴⁷ *Seheri karşıladım ve yardıma çağırdım;
Senin sözüne umut bağladım.*

¹⁴⁸ **Gözlerim gece nöbetlerini karşıladı
Senin sözünü derin düşünüyüm diye.**

Tanrı Sözü her açıdan farklı parıldayan değerli bir mücevher gibidir. Bu yüzden mezmurcu Tanrı'nın öğretisini yasa, kural, ilke v.s. değişik ifadelerle tanımlıyor. Ve Sözü çalışmaya ara vermeksizin devam ettiğini görüyoruz.

Kukusuz imanlı bir kimse için Kutsal Yazılar'ı okumak, düşünmek, araştırmak, çalışmak ruhani yaşamın sağlıklı bir şekilde devamı için gereklidir. Ancak mezmurcunun Yazılar'a yaklaşımı bir yaşam biçimi olarak karşımıza çıkmaktadır. Söz ile bir yaşam biçimi olarak iç içe yaşamak, sadece Mesih'in yapabileceği bir şeydir. Yani mezmurcu sadece Yazılar'ı çalışmayı teşvik etmiyor; Yazılar'ı Mesih'te okumayı ve Mesih'te çalışmayı gösteriyor (Luka 24:44).

Diğer yandan insanın temel ihtiyaçlarından olan esenlik ve mutluluk için yapabileceği şeylerin listesi içinde Tanrı Sözü ile böyle samimi bir uğraşı yer alması gerekiyor. Bu tür bir ruhsal bir disiplin tövbe etmeyi de (pak kılınmayı, yenilenmeyi) içerecektir. Böyle bir disiplin dünyasal uğraşlarda bile kararları gözden geçirmeyi, gerektiğinde özür dilemeyi de (*kendini yenilemeyi ve ilişkileri güçlendirmeyi*) gerektirecektir. Bunların mümkün olmasını sağlayabilen Mesih karakteri edinmek ise berekettir. Özetle Kutsal Kitap çok büyük bir kitap olmadığı halde, insanın bütün ihtiyacını karşılayan bir tamlık içindedir (Koloseliler 3:10). Kutsal Yazılar başka bir bilgiye, rehberine gerek olmaksızın bu dünya için en yüksek göksellik ve yeterlilik içermektedir. Bu da mezmurcuyu bu denli tutku ile meşgul eden şeyi anlamamızı sağlıyor: *Tanrı'nın görkemi ve insanın iyiliği...*

Diğer yandan mezmurcunun geceleyin uyumayıp Kutsal Yazılar'ı araştırma, düşünme ile meşgul olması, Kutsal Kitap'ın günün her vaktinde çalışmak için uygun bir kitap olarak verilmiş olduğuna dikkatimizi çekmektedir.

Kutsal Kitap'ta daha önce okumuş olduğunuz bir bölümün ya da ayetin, daha sonra önceden düşünmediğiniz bir şekilde size yeni bir bakış açısı ile konuştuğuna hiç tanık oldunuz mu? Kiliseye katılanların ve düzenli olarak Kelam okuyanların böyle tecrübeleri olduğuna dikkat edin.

Bu durumda uzun zamandır bir kiliseye katılıyorsanız, Kelamı düzenli okuyorsanız, *"yeterince biliyorum, artık her şeyi çözdün (anladım; keşfettim)"* gibi bir güven içine düşmemek için dikkat edin (krş. Yuhanna 21:25).

Memzurcunun Kutsal Yazılar'a yönelik susuzluğu, sizin de ruhsal tecrübelerinizin bir parçası olsun diye hiç dua etmiş miydiniz?

Dua: Verdiğin söz üzerinde düşüneyim diye, gece boyunca uyku girmiyor gözüme...
(Luka 6:12)
(Mezmur 139:17-18, Ağıtlar 2:19)

¹⁴⁹ Sevgine göre sesimi işit;

Ya RAB, hükümlerine göre beni dirilt.

Tanrı'nın sevgisini bilen bir kimsenin yenilenme ihtiyacı ile O'na seslenişine tanık oluyoruz...
Sevgine göre beni dirilt...

Çünkü Tanrı hakkında ve Tanrı'nın sevgisi hakkında bir şey bilmeyen bir kimse bunları isteyemezdi.

Her imanlı kişinin bazen toplulukların (*bkz. Çıkış 14:21-22, Mezmur 78:25*) Tanrı'da yaşadığı bereketli zamanlar vardır. Ruhsal anlamda durgun geçen zamanlarda pek çoğumuz, Tanrı'nın sevgisine ve hükümlerine ait geçmişte yaşadığımız tecrübeleri (*şifa, bereket, teselli, mucize...*) hatırlar, imanda yenilenme için öyle dolulukla geçen zamanları yeniden yaşamayı isteriz. Ve mezmurcunun duasında olduğu gibi Tanrı ile tazelenen bir ilişki için dua ederiz (*krş. Mezmur 143:6-8*). Aslında Tanrı'nın geçmişteki harikalarını düşünmek, umutta yenilenmek ya da yenilenmiş bir başlangıç için daima uygun bir adım olacaktır (Mezmur 77:10-12 *krş. 77:13-15*).

"Sevgine göre" ifadesi Tanrı'nın antlaşmasını aklımıza getirmektedir. Kutsal Kitap'ın Tanrısı sevgisiyle (sevgisinden dolayı) sayıca *az ve zayıf bir halkı seçti ve ant içerek verdiği sözü (antlaşmasını) yerine getirmek için bu halkı kurtardı* (Tesniye 7:7-8).

Mezmurcu burada Tanrı'dan bir şey istemek için kendisinde olan iyi bir şeyi sunamayacağını biliyor; bu yüzden *diriliş (yenilenme)* için olan ihtiyacını, *Tanrı'nın sevgisi (antlaşması)* ile birlikte hatırlıyor; ve öyle yardım istiyor. Bu şekilde *"Tanrım sen antlaşmana sadıksın, antlaşmana göre (sözüne göre) beni bereketle, yenile"* diye dua etmiş oluyor.

Mezmurcu yenilenme için dua ediyor, yani ortada açık bir iman var. Ancak bu imanın kendiliğinden bir yenilenme yapabilecek gücü yoktur. Bu yüzden Tanrımız en küçük iman kırıntısını (*krş. İşaya 42:3 "ezilmiş kamış, tüten fitil"*) lütfkarca bereketleyen bir Tanrıdır.

Sıklıkla kendimizde olan iyi şeylere bakmaya eğilimli *Ademimiz (toprak yanımız, benliğimiz)*, Tanrı'dan beklediği iyilikler için imanını Tanrı'ya kanıt gibi göstermeye çalışmasını diye, mezmurcu bu dua ile ihtiyacını imanın bağlandığı varlığa dayandırarak, *"sevginden dolayı, sevginden gelen antlaşmandan dolayı beni bereketle"* diye dua ediyor.

Unutmayın, yaşam boyunca pek çok şeye ihtiyaç duyarız. Bazen Tanrı'dan çok vereceği şeylere odaklanma hatasına düşebiliriz. Ancak esas ihtiyacımız olan şey Tanrı'nın kendisidir. Tanrı'nın bu yaratılış üzerine gündelik olarak sağlayışına bakmak, bizleri daha fazla

alçakgönüllü ve şükran dolu kimseler yapmalıdır. Yağmur, rüzgar, rutubet, güneş, mevsimler ve canlılığın devamı için gereken herşey lütfekar bir armağan olarak bizlere bağışlanmaktadır.

Bu duayı yapabilmek için gerekli gücü veya nefesi sağlayanın kendimiz olmadığını hatırlayarak devam etmek, her şeyden çok esas ihtiyacımızın Tanrı olduğunu görmemiz için önemlidir.

Çok şeye ihtiyacınız olabilir, bunun yanında her şeyi kaybedebilirsiniz; fakat geriye sizinle kalan şey Tanrı'dır (89-91). Bu yüzden kendisini antlaşması ve Yasası ile açıklayan bu Tanrı esas ihtiyacınızdır.

Dua: Sevgin uyarınca sesime kulak ver, hükümlerin uyarınca, ya RAB, yaşam ver bana...
(Efesliler 1:6-8; 2:4-5, Romalılar 15:8-9)
(Tesniye 9:4-6, Romalılar 11:6, II.Timoteos 1:9-10, Luka 1:54-55)
(İşaya 51:1-4; 42:1-4 krş. Matta 12:18-20,)

¹⁵⁰ **Kötülük ardında koşanlar yaklaştılar; Senin yasandan uzak durmaktalar.**

Kötülüğü sevenler Tanrı'yı sevenlerin üzerine gitmek ve onları sıkıntıya sokmak için çalışıyor; kötüler kötülük için işlerken, Tanrı'nın sadık imanlı kulu da bu durum karşısında Tanrı'ya yakın olmayı arayarak işlemektedir.

Adalet duygumuz genellikle intikam almak şeklinde kendisini belli eder. Ancak mezmurcu ortada olan kötülüğe rağmen (61, 95) Tanrı'ya sesleniyor (9:4). Bu anlamda savaşı veya yargıyı Tanrı'ya bırakıyor (119), çünkü kalıcı bir çözümü ancak Tanrı'nın sağlayacağını biliyor.

Burada "*kötülük ardında koşmak ve Tanrı'dan (yasadan) uzak durmak*" arasındaki bağlantıya dikkat edin. Ayete başka açıdan bakarsanız, zor zamanlar geldiğinde, kötülüğe yenilmeyenlerin, Tanrı'ya (yasası aracılığı ile Tanrı'ya) yakın kimseler olduğuna dikkat çekmektedir.

İnsanlar kendilerinin iyi kimseler olduklarını düşünebilirler; ancak ayet "*Tanrı'nın Yasası'na ne kadar yakınsanız o kadar iyisiniz*" demektedir (Meseller 1:7 krş. 1:22).

Mezmurcu burada doğrudan kendisine yönelik bir kötülüğü değil de, genel olarak Tanrı'nın yüreğindeki dünyayı engellemeye çalışan kötülüğe dikkat çekiyor. Bu dünya Tanrı'nın yüceliğine itaat etmedikçe mezmurcu kendisinin de tam esenlikte olmayacağını biliyor. Bu durumda Tanrı'nın yasasından uzak kimselerin kötülük ardından koşması başka ne anlama geliyor olabilir? Burada kutsallık, paklık, doğruluk, merhamet, adalet, iyilik gibi şeylere karşıt olan bir kötülükten bahsediliyor. Akılları ve yürekleri böyle erdemlerden (dolayısı ile Tanrı'dan ve yasasından) uzak olan kimselerin kötülüğünden bahsediliyor.

Aradığınız bereketlere kavuştuğunuzda sevinçle şükredenlerden olabilirsiniz. Kötülük yapan kimselerden uzak duruyor olabilirsiniz. Ancak zor zamanlar geldiğinde, ayartılar ya da yokluklar etrafınızı çevirdiğinde, işinizi kaybettiğinizde, sevdiklerinizi kaybettiğinizde,

güvendiğiniz insanlar size zarar verdiğinde de gayretle dua edebiliyor musunuz yoksa Kelam okumaktan, dua etmekten, kiliseye katılmaktan uzaklaşan birine mi dönüşüyorsunuz?

Bir İncil okulundan mezun olmuş olabilirsiniz, tanınan bir kilise üyesi olabilirsiniz, mezmurcunun zor zamanlardaki duası sizin kendi ruhsal yaşamınızı tanımlamıyorsa, kötülük peşinden koşmuyor olmanız Tanrı'ya (yapasına) yakın olduğunuz anlamına gelmeyebilir.

Tanrı'yı, kendisini açıkladığı Yazılar aracılığı ile tanımak ve yenilenmiş bir ilişki ile devam etmek için bir okuma ve dua planı yapmanız gerektiğini daha önce hiç düşündünüz mü?

Dua: Yaklaşıyor kötülük ardınca koşanlar, yasandan uzaklaşıyorlar...

(Mezmur 24:1-5, Matta 5:3-10)

(Mezmur 115:16; 144:5 krş. İşaya 64:1-2, Markos 1:9-11, Romalılar 8:19-23)

¹⁵¹ **Yakın olan sensin, ya RAB;**

Ve bütün emirlerin gerçektir.

Tanrı'nın insana yakın olduğunu nasıl biliyoruz? Tanrı insana sözünü (emirlerini, ilkelerini v.s.) verdi. Tanrı sözlerinin ve vaatlerinin gerçekliğini göstermek için ve kendisini yakından tanımamız için (Yuhanna 1:18) İsa Mesih'i bize gönderdi. Bu Tanrı'yı sözü aracılığı ile, Mesih aracılığı ile, Kutsal Ruh aracılığı ile tanıyoruz...

Tanrı insanı kendi suretinde yarattı; çünkü Tanrı insanı sevgiyle yarattı. Bu da Tanrı'nın neden insana yakın olmak istediğini anlamamıza yardım ediyor. Diğer yandan kutsal ve görkemli (mükemmel, adil v.s.) olan Tanrı'nın, günahlı ve zayıf (kötü) insana yakın olması, Tanrı'nın lütfekar olduğunu göstermektedir. Bu gerçeği anlayamayan insanlar ise dünyanın sevgisi ile tatmin olmaya çalıştıkça hayal kırıklığına uğrar, yaralanır, umutsuzluğa düşer, anlaşılmadığından ve yalnız olmaktan şikayet eder...

Ancak Tanrı harika sevgisiyle insana yakın olmak isteyen bir Tanrı'dır. Bu bizi iyi bilir (Mezmur 139:1-6) hem de bizi görür (Mezmur 139:7-12) ve bu Tanrı bize rağmen bizim için iyi şeyler ister (Mezmur 139:17-18). Kutsal Kitap'ın Tanrısı günah ve kötülükle düşmüş olan insanı kurtarmak için Mesih'te alçalmış; günahtan, ölümden ve sonsuz yargıdan kurtuluşu karşılıksız bir armağan olarak halkına vermiştir (İşaya 53:4-5, Filipililer 2:7-8, Efesliler 2:1-2, 4).

Burada düşmüş insanı günahla mahvoluşa bırakmayan ve insanı günahın köleliğinden özgür kılmak için dünyaya gerçeğini açıklayan bir Tanrı'dan bahsediyoruz (35, 37: *buyrukların yoldur, yaşamdır; 43, 151: emirlerin gerçektir; 40, 50: doğruluğun yaşamdır krş. Yuhanna 8:31, 36 [14:6] gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak*).

Kutsal Kitap'ın Tanrısı hem *insana yakın* hem de *emirleri gerçek* olan bir Tanrı'dır. Bunu bilmek sizi de samimi alçalış ve tövbe ile Mesih benzerliğinde ilerlemek için teşvik etmiyor mu? Tanrı'nın yakın olmasını bilmek, yaşadığınız çağa günahlardan (kötülükten, suçtan) dönmek (Matta 11:20-21) ve Tanrısallıktaki iyi şeyleri (Filipililer 4:8) göstermek için sizi teşvik etmiyor mu?

Başarı ve sevincin olduğu zamanlarda Tanrı'nın sizi bereketlediğini düşünmek kolaydır. Kayıpların ve kederin olduğu zorlu veya tehlikeli zamanlarda Tanrı'nın size yakın olduğunu hatırlayabilen kimseler ise bereketlenmiştir. Siz hangi insan tipindensiniz?

Dua: Oysa sen yakınsın, ya RAB, bütün buyrukların gerçektir...

(Mezmur 24:1 krş. Yuhanna 3:16)

(Mezmur 75:1; 145:18 krş. Tesniye 4:5-8; Matta 1:23, Yuhanna 1:14)

¹⁵² **Çoktan beri tanıklıklarından bildim ki,**

Sen onları sonsuza dek kurdun.

Dünya Tanrı'yı ve işlerini önemsiz görürken (I.Korintliler 1:22-23), bu ayet sonsuzluğa dikkatimizi çekiyor. Tarih boyunca insanın dünyaya getirdiği sıkıntı ve zorluğa karşın, insanın kalıcı ve iyi bir şey başaramadığını hatırlarsak; buna karşın Tanrı'nın tarih boyunca krallığını nasıl ilerlettiğini görmek, oldukça güçlü bir tanıklıktır (Tekvin 3:15, Tekvin 12:2, Matta 1:1(2), Markos 1:1-2, Vahiy 12:10).

Burada imana dair gösterilen kanıt, bütün tarih boyunca Tanrı'nın yaptığı işlerin tamamı (89-90) olarak anlaşılmaktadır. Öyleyse Tanrı'nın geçmişte yaptıklarını bilmek, gelecekte olması gereken vaatlerin yenine geleceğinin bir güvencesi olarak önümüzde durmaktadır. Çünkü bu Tanrı antlaşma Tanrısı'dır; işleriyle antlaşmasına olan sadakatini lütufkarca göstermiştir. Tanrı'yı başka yerlerde arayanların bu denli sağlam bir öngörüsü mümkün olamazdı. Sağlam bir temele dayanmayan iman sıklıkla düşüşler yaşar, umutsuzluklarla boğuşur, zorluklar karşısında ise vazgeçer. Belli ki mezmurcu Tanrı'yı gerçek şeylerde görüyor (Kutsal Yazılar'da, yaratılıştaki, tarihte).

119. Mezmun'un tamamına veya sadece bu kısmına (145-152) baktığımızda, yazarın Tanrı ile yakın ilişki isteği belirgindir. Bunu da doğruluk ve kutsallık tutkusu ile açıklayabiliriz.

Değişen durumlara göre karar alan bir Tanrı değil de, kararlarında tüm zamanlar boyu değişmez olan bu Tanrı'nın yakınlığı (151), sizin için de güçlü bir güven değil mi?

Burada bütün yaratılışı düşüşten önceki orijinal yaratılışa götüren bir Tanrı karşımıza çıkıyor (Tekvin 1:1 krş. Vahiy 21:1). Bu da en başından beri mezmurcunun güçlü bir iman ve derin bir Tanrı bilgisine dayalı olarak kendisini ifade etmesini açıklıyor. Buradaki anlayış farkını şöyle düşünebiliriz: ortak bir konuda bir kişi "*Rabbin bunu yapacağına, yapabileceğine güvenim var*" düşüncesine sahipken, diğer bir kişi "*Rabbin bunu yapacağını biliyorum*" düşüncesine sahiptir –*gerçekte her iki düşünce de değerlidir; her iki düşüncede inanma ve güvenme vardır.* Ancak ikinci düşüncede inanma ve güvenme, daha derin bir bilgi ile iç içedir. Kuşkusuz böyle derin bir bilgi derin araştırma ve derin düşünme disiplini içindedir – *diğer yandan böyle derin bir bilgi Tanrı ile derin bir paydaşlık içindedir.*

Benzer bir şekilde 136. Mezmun Tanrı'yı, işlerini sonsuz sevgiyle yapan bir Tanrı olarak ifade eder. Tanrı'nın *tanıklığı (ilkeleri, kuralları, hükümleri...)* Tanrı'nın sevgisinden ayrılamazdır (II.Timoteos 2:13 Çünkü Tanrı kendi özüne aykırı davranamaz). Tanrı'nın sevgisi de tanıklığı da sonsuzluktan beri aynıdır (Mezmur 25:6, 10).

Tanrı'nın sözlerinde ve işlerinde mükemmel ve kutsal olması, hükümlerinde ve ilkelerinde değişmez olmasını açıklamaktadır. Tanrı'nın tanıklığında, işlerinde, kurallarında değişmez, sarsılmaz olması bizim için şunu ifade etmektedir: Tanrı kararlarında özgür ve bağımsızdır; çünkü Tanrı işlerinde ve sözlerinde en bilge ve en doğrudur; yani Tanrı işlerini ve düzenlemelerini insan için kavranılamaz olan mantığı ile gerçekleştirir; her şeyi kendi zevkine ve amacına göre öngörerek düzenler.

Bizler değişen şartlara ve zamana göre kararlarımızı *değiştirirken*, Tanrı'nın kararları O'nun sonsuz bilgeliğinden kaynaklanır. Bu yüzden Tanrı'nın insan için olan isteği güvenilir ve sağlamdır.

Bu ayete "*Tanrı'yla kimin bu kadar derin ilişkisi vardır; böyle derin bilgiye, güçlü iman ve güvene, özel ve derin paydaşlığa kim sahiptir?*" diye sorarsak, bu ayet de bize İsa Mesih'i işaret etmektedir.

Görülüyor ki, kadim Yazılar'da kişiler, olaylar ve tarih süreci Mesih kişisinde gerçek anlamına kavuşacak şekilde kayda geçirilmiş ve bize bu amaçla sağlam bir şekilde ulaştırılmıştır. Böylece bütün Yazılar Mesih kişisini tanımamız ve kabul etmemiz için önümüzde durmaktadır. Ve Mesih geldiği zaman işleriyle ve öğretisiyle bu Yazılar'ı doğrulamıştır (Matta 5:17). Bütün bunlar Tanrı'nın işlerinde ve kararlarında sonsuza dek kalıcı olanı yaptığını görmemize yardım etmektedir. Bu da Mesih İsa'ya iman etmemiz ve O'nu beklememiz için güçlü bir gerçekliktir.

Bu ayete kadar olan okuma ve çalışma notlarına bakarak belki yeni şeyler öğrendiniz, belki bilgide yenilendiniz. Ancak bu ayetin arkasındaki Tanrı'ya güven, Tanrı bilgisi, Tanrı'yla paydaşlık konusunda kendinizi gözden geçirmeniz önemlidir.

Dua: Çoktan beri anladım öğütlerini sonsuza dek verdiğini...

(Mezmur 89:34-37, Vaiz 3:14, Luka 21:33)

(İşaya 40:8; 51:6; Matta 5:18)

(I.Selanikliler 5:24, Sayılar 23:19, Titus 1:2)

(İbraniler 6:17; 7:21)